

על הקהילה קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

העבודה עתה, חוזרים ומבררים ומזככים, עד שבימות המשיח יוגמר הברור ויזדכך גשמיית הגוף והעולם ונגלה כבוד ה' בברכת חג הפסח כשר ושמח.

מקום החתימה

לכולם יש תקוה, ומימלא... – מכתב מחייב!

ב"ה, י"א בחודש הגאולה, ה'תשי"ב

ברוקלין, נ.י.

אל תלמידי הישיבות,

ה' עליהם יחיו

לנצל את הימים הבאים לחזרת דא"ח

א. [על-פי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א, נכנסו חברי "ועד המסדר חזרת דא"ח" לחדרו הקדוש, ואמר להם:]
תמסרו לכל התלמידים – להנמצאים כאן תמסרו בעל-פה, ולא לה שנסעו תמסרו בכתב – שינצלו את ימי חג הפסח, הימים שלפני פסח והימים שלאחרי פסח לחזרת חסידות בבתי-כנסיות מענינא דיומא, יציאת מצרים, קריעת ים סוף וכיוצא-בזה – בכל בית-כנסת לפי ענינו, כולל גם דברי התעוררות אודות יהדות, אודות משיח – כל אחד בהענינים שמסוגל אליהם, והעיקר – שיעסקו בזה ("מ'זאל טאן").

ולא יחשבו שבנסעם מכאן נפטרו מעבודה זו, אלא אדרבה, העבודה שנעשתה כאן, צריך כל אחד ואחד לנצלה ולהביאה במקומו.

ברצוני לקבל דיווח מפורט מפעולתו של כל אחד ואחד – מתי והיכן דיבר ביום ראשון דפסח, ביום שני דפסח, בשבת חול-המועד פסח, בשביעי של פסח ובאחרון של פסח, בימים שלפני פסח ובימים שלאחרי פסח.

כדאי שתחילה יודיעו התלמידים התכנית שלהם, ואחר-כך יודיעו מה שעשו בפועל, ואתם תודיעו לי.

יכולים אתם למסור את הדברים בשמי, כדי שיהי' בזריזות יתירה. ויתן השם-יתברך שיהי' בהצלחה.

(מיחידות י"א ניסן ה'תשי"ב – בלתי מוגה)

האם אנו מנצלים הכוחות שקיבלנו?

מבואר בתורתנו, תורת אמת, שלכל איש ואשה מבני ישראל יש להם שליחות מבוראם להפיץ יהדות (ובעיקרה – קיום המצות בפועל), ולחזקה בכל מקום שידם מגעת וניתנו להם כל הכוחות הדרושים לזה.

המנצלת כוחות אלה במילואם?

(ממכתב כ"ו ניסן, ה'תשמ"ז)

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שיבוא ויגאלנו בקרוב ממש

יעיי' החפץ בעילום שמו, להצלחתו ולהצלחת כל בני משפחתו יחיו בגשמיית וברוחניות! שילכו כולם בדרכי תורת החסידות ובהתקשרות למלכנו שליט"א מתוך שמחה והרחבה.

Internet: <http://www.moshiach.net/blind> E-mail: HebrewCommittee@Juno.com

שלום וברכה!
ברשות הרבנים הגאונים שליט"א, מנהלי הישיבות, הנני פונה אליכם בזה ידידי, תלמידי הישיבות, ביחוד, נוסף על מכתבי הכללי מראש-חודש ניסן.

תחילת חג הפסח, המתקרב ובא עלינו ועל כל ישראל לטובה, הוא עריכת ה"סדר", אשר כל אדם צריך להיות "חרד באימה לקיים מאמר חכמים שתקנו מצות הסדר והגדה ... שאין שום דבר ריק בהן".

וכנגד ארבעה בנים דברה תורה בעניין והגדת לבנך: אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. וסמך, בעל ההגדה, לבן רשע תיכף לבן חכם, ובתוספת וא"ו "ואחד רשע" – וא"ו המוסיף.

זאת אומרת: א. גם לבן רשע יש תקווה, כי המקום מזמין לו בן חכם שיכול להשפיע עליו ולעזור לו להיטיב דרכיו – ובלבד שיתוסף, מי שהי' רשע עד עתה, לחכם, וייעשה טפל אליו. ב. אין לחכם לומר מה לי ולרשע, יאבד ברשעו – כי כל ישראל ערביין (ומעורבין) זה בזה, ועל כל אחד מוטל להשתדל להחזירו למוטב. ובלבד שיזכור תמיד שהרשע נתוסף נטפל אליו, להיות מושפע ומקבל מהחכם, ולא להיפך. ג. על החכם לזכור תמיד אשר לפתח חטאת רובץ, וכל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו, וצופה רשע (שבקרבו) לצדיק ומבקש להמיתו – ולכן צריך לדקדק על עצמו ביותר, ולבקש רחמים שהקב"ה יעזור לו, שרק בזה – יוכל לו – לרשע שבקרבו.

ואם בנוגע לרשע צריך להשתדל לעזור לו (בזהירות הראוי', כנ"ל), על אחת כמה וכמה – בנוגע לתם (טפש) ובנוגע לשאינו יודע לשאול.

וכשהבן חכם מוסיף ומצרף ומזכך ומגביל את הרשע, והתם, ושאינו יודע לשאול, אשר בכל אחד מהם בא וא"ו המוסיף בתחילתו, וא"ו דא אות אמת, המשכת תורת אמת, אז ממלאים את בקשתנו: ברכנו אבינו כולנו כאחד.

כמו שהי' בעת שנתן תורה לעמו ישראל ברוך הוא, "ויחן שם ישראל" – לשון יחיד.

אשר זהו תכלית ענין יציאת מצרים, כאמור: "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה",

אלא שאחר-כך גרם החטא ונתגשמו הם והעולם, ועל ידי

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לַהֲקַדְהִיל קַדְהִילֵי ת

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובד ומתורגם ללשון הקודש, על-מנת להקל על התמימים היוצאים להקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

כל חלב לה' – להפנות את כח התענוג לה'

מדברי תורה וקדושה – למה שלא יתענג מהדברים הללו? אומרת התורה: לא! גם את החלבים של הקרבנות, התענוג שבדברי הקדושה, צריך להקריב לה', וכל עוד לא הועלו לקרבן, אי-אפשר לאכול מבשר הזבח.

ג. לאחר מכן אומרת התורה, כי הזמן העיקרי להקטרת החלבים הוא דווקא ביום. יום – אור – זהו המצב שבו עסוקים ב"נר מצווה ותורה אור". לילה – רומז לזמן שבו עסוקים בדברים האישיים.

מורה לנו התורה, שהחיוב על מסירת התענוג לה' חל בעיקר ביום – בעיסוקים של לימוד התורה וקיום המצוות. שם ישנו החשש העיקרי שאדם ישמור את התענוג לעצמו ולא ימסרנו לקב"ה.

ודאי שצריך לעבוד את ה' ולעסוק בתורה ובמצוות מתוך שמחה ועונג, אבל השמחה והעונג צריכים להיות רק משום היותם ציוויי הקב"ה, ולא משום שהדברים הללו מוצאים חן בעיניו של האדם ומענגים אותו. ללמוד תורה – כי היא תורת-ה', לקיים מצווה – כי בכך מתקשרים עם הקב"ה.

ד. כאשר התענוג מוקרב לה', נמנעות גם טעויות אפשריות. יהודי שמחדש חידוש בתורה, וחש הנאה מחידושו, עלול להתקשות לוותר עליו כשיגלה שאינו נכון. אבל כשהוא מוסר את הנאתו לקב"ה, תהיה רק לכוון לאמתה של תורה.

(ליקוטי-שיחות כרך ג, עמ' 948)

א. ידועים דברי הרמב"ן, שבשעה שאדם מביא קרבן עליו לחשוב, שכל הפעולות שנעשות עתה בקרבן היו צריכות, בעצם, להיעשות בו-עצמו, אלא שה', בחסדיו, העבירן לבהמה. על האדם לזבוח את נפשו הבהמית לקב"ה, ולמצוא בתוכו את אותם שלבי ההקרבה שמתבצעים בקרבן. מכאן, שכל נושא שקיים בעבודת הקרבנות, קיים גם בנפש האדם.

ניטול נושא אחד שנדון בפרשתנו: על הפסוק "זאת תורת העולה... כל הלילה", אומר רש"י: "בא ללמד על הקטר חלבים ואברים שיהא כשר כל הלילה". הזמן הנכון להקטרתם הוא ביום, אך אם משום-מה לא הוקטרו החלבים והאברים ביום, אפשר להקטירם גם בלילה. הלכה נוספת: הכוהנים רשאים לאכול את חלקם רק לאחר שהוקטרו החלבים על-גבי המזבח.

ב. עתה נראה כיצד מיתרגמות הלכות אלה בעבודה הרוחנית-נפשית של כל אדם. חלב ושומן מסמלים את כוח התענוג של האדם. אומרת לנו התורה: "כל חלב – לה'". יהודי חייב להפנות את כוח התענוג שלו לה' בלבד. השמחה של יהודי והתענוג של יהודי צריכים להיות רק בדברים שקשורים בקב"ה, בתורתו ובמצוותיו.

יכול אדם לחשוב, שהדברים אמורים רק לגבי תענוגות העולם, שכאשר הוא אוכל ושותה וכו', לא יעשה זאת בגלל התענוג הגשמי, ואולם בכל הקשור לתענוג רוחני, תענוג

מעשה אחד,
דיבור אחד,
ואפילו מחשבה אחת!!!

..יש להוסיף ולהדגיש עניין פרטי בנוגע למעשה בפועל.

..לכל לראש – לפרסם שנמצאים אנו ב"אחרית הימים", "עת קץ", שאז, "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים".

ובנוגע לפועל – שכל אחד ואחד מישראל צריך להוסיף בבירור וצירוף וליבון כל ענייניו, על ידי זה שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור אחד, ואפילו מחשבה אחת, שעל ידי זה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

כלומר, לאחר כל מעשינו ועבודתינו עד עתה, הרי, מכיון שמשיח צדקינו עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בבירור וליבון וצירוף וכו', באופן של בירור אחר בירור.

(משיחת ש"פ צו, שבת הגדול, י"ב ניסן ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)